

PROGRAMA DE MÀ

Irene Mas & Marc Serra — Grieg, Mendelssohn, Ravel, Hahn, Mompou, Márquez i Toldrà

Estiu al Palau

Dilluns, 3 d'agost de 2026 – 20 h

Sala de Concerts

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
**ORFEO
CATALÀ**

**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

Compromís amb el medi ambient:

EMAS
GESTIÓ AMBIENTAL
ISO 14001

BIOSPHERE
SUSTAINABLE LIFESTYLE

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Irene Mas, *soprano*

Marc Serra, *piano*

Edvard Grieg (1843-1907)

Sechs Lieder, op. 48

Gruss

Dereinst, Gedankemein

Lauf der Welt

Die verschwiegene Nachtigall

Zur Rosenzeit

Ein Traum

Felix Mendelssohn (1809-1847)

Nachtlied, op. 71 núm. 6

Die Liebende schreibt, op. 86 núm. 3

Maurice Ravel (1875-1937)

Pavane pour une infante défunte (piano sol)

Reynaldo Hahn (1874-1947)

Offrande

Quand la nuit n'est pas étoilée

L'énamourée

À Chloris

Frederic Mompou (1893-1987)

Cançó i dansa (piano sol)

Marian Márquez (1978)

Cançons i Proverbis (selecció)

Proverbi

Jo et robaria un bes

Proverbi 2

Madrigal

Eduard Toldrà (1895-1962)

A l'Ombra del Lledoner

A l'ombra del lledoner

Cançó de comiat

Cançó de grumet

Cançó de bressol

La vida de la Galera

Aquest concert té una durada de 70 minuts, sense pausa.

La durada del concert és aproximada.

#lied #jovestalents

Poema

Requisit

la sang que surt com canonada que rebenta,
la sang que taca els llençols blancs i ho fa amb violència,
la sang que ve amb un crit que esquerda els òrgans,
la sang que no es barreja amb la suor perquè és més densa,
la sang que surt a raig d'entre les cames de qui tot just comença,
la sang de les dones que són ara mateix a l'hospital,
la sang, aquesta sang, als meus poemes.

Mireia Calafell

Nosaltres, qui (LaBreu, 2020)

Connecta't a Palau Digital!

Concerts i continguts divulgatius
exclusius disponibles gratuïtament
a palaudigital.cat

Veure ara

Et cal saber...

Qui en són els protagonistes?

El gènere del lied (la cançó de saló), que es consolida al segle XIX, en ple Romanticisme centreeuropeu. Irene Mas i Marc Serra proposen una vetllada que recupera l'esperit de les *Liederabend* (tardes de cançons). Aquestes peces posen música a un poema amb acompanyament principalment de piano; en època preromàntica l'instrument era un simple suport, però més tard adquireix un paper expressiu propi evocant el so d'un riu, el galop d'un cavall o els sentiments de qui canta. El text, a més, assoleix una profunditat psicològica fins aleshores inèdita.

Quines són les claus del concert?

La soprano mallorquina Irene Mas, amb una consolidada carrera tant en òpera com en recital, actua al costat del pianista barceloní Marc Serra, que el 2017 va debutar en aquest escenari al cicle El Primer Palau. Tots dos interpretaran obres de referència en l'àmbit del lied del compositor alemany Felix Mendelssohn, però també d'autors d'altres latituds que evidencien l'expansió d'aquest gènere cambrístic més enllà de l'àmbit germànic. És el cas de les *Sis cançons amb poemes en alemany* del noruec Edvard Grieg i de quatre *mélodies* (el lied francès) del veneçolà Reynaldo Hahn. El programa inclou igualment dos exemples de lied català: una selecció del cicle *Cançons i Proverbis* de la compositora tarragonina Marian Márquez, sobre poemes de Salvat-Papasseit (2011), i *A l'Ombra del Lledoner*, un clàssic recull de cinc peces sobre textos de Tomàs Garcés publicat el 1924 amb música d'Eduard Toldrà. Marc Serra, a més, interpretarà dues peces per a piano sol de Ravel i Mompou.

A què he de parar atenció?

A la interpretació del lied català, que comparteix l'essència de la tradició europea del lied alemany, la *mélodie française* o la *canción española*: la paraula és música i la música és paraula. La missió de l'intèrpret és donar vida al poema amb el cant, amb una dicció cristal·lina i una dramatització subtil que permeti al públic entendre el

text. El piano no ha de ser un simple acompanyant, perquè és el soci que crea l'atmosfera i pinta les imatges del poema.

Sabies que...

Al final del segle XIX, en ple context de la Renaixença cultural catalana, un grup de compositors va començar a posar música a poemes en català inspirant-se en la tradició del lied. El veritable esclat del gènere a Catalunya va arribar amb el moviment noucentista, ja entrat el segle XX. La poesia de grans autors com Carner, Sagarra, Garcés o Salvat-Papasseit va ser musicada per autors com ara Toldrà, Mompou, els Lamote de Grignon (pare i fill), Pahissa o Blancafort, entre d'altres. El cicle *A l'Ombra del Lledoner* d'Eduard Toldrà, el va estrenar al Palau de la Música Catalana el mateix compositor al piano acompanyant el tenor Emili Vendrell.

Palau de la Música Catalana

Palau Piano

Yuja Wang
Christian Blackshaw
Alexandra Dovgan
Pierre Laurent Aimard
Arielle Beck
Yulianna Avdeeva
Grygory Sokolov
Claire Huangci
Leif Ove Andsnes
Josep Colom
Víkingur Ólafsson

Temporada 2026–2027
Entrades i abonaments a la venda

Comentari

Poemes convertits en cançons i melodies capaces d'anar més enllà de les paraules. Així és l'univers del lied, un espai íntim fet de sentiments, confidències i emocions que troben en la música l'expressió més profunda. La soprano Irene Mas i el pianista Marc Serra ens conviden avui a endinsar-nos al món suggeridor de la cançó europea a través d'un recorregut que s'estén des del segle XIX fins a la creació contemporània.

El viatge comença amb el romàntic alemany Felix Mendelssohn, de qui escoltarem dues pàgines carregades de sensibilitat i bellesa melòdica: la nocturnal *Nachtlied*, d'atmosfera reflexiva, i *Die Liebende schreibt*, que, amb paraules de Goethe i una delicada línia vocal, transmet l'anhel d'una dona que escriu una carta mentre evoca el seu estimat.

Goethe també és present, juntament amb altres poetes alemanys, als *Sechs Lieder* del noruec Edvard Grieg, una col·lecció en què el compositor explora les múltiples cares de l'amor a través d'una gran varietat d'atmosferes, des de miniatures delicades fins a passatges d'intensa força expressiva.

La música del francoveneçolà Reynaldo Hahn ens trasllada a la França de la Belle Époque mitjançant quatre pàgines emblemàtiques del seu repertori. Totes esdevenen veritable paradigma de refinament i sensibilitat, especialment *À Chloris*, concebuda com un homenatge a J. S. Bach i inspirada en un poema de Théophile de Viau. La melodia elegant i el subtil perfum arcaïtzant evocuen el Barroc francès a través d'una mirada dolça i nostàlgica de principis del segle XX.

Inspirant-se en versos de Tomàs Garcés, Eduard Toldrà va donar al repertori vocal català una de les joies més preuades. *A l'Ombra del Lledoner* desplega un llenguatge musical d'una extraordinària naturalitat que tradueix, amb sensibilitat exquisida, els paisatges, les emocions i la llum mediterrània evocats pels versos. Un segle després, la tarragonina Marian Márquez reprèn el diàleg entre música i poesia a *Cançons i Proverbis*, una obra que captura tota la força lírica i l'esperit renovador de Joan Salvat-Papasseit des d'una sensibilitat plenament contemporània.

Entre aquestes pàgines vocals, el piano assumeix momentàniament el protagonisme amb dues obres singulars. La cèlebre *Pavane pour une infante défunte* de Maurice Ravel recrea una dansa antiga evocada amb nostàlgia i elegància, mentre que

Frederic Mompou aconseguix, en les seves celebrades *Cançons i danses*, el miracle d'una profunda capacitat de suggeriment rere una aparent simplicitat.

Ana María Dávila, periodista musical

Forma part del

Cercle d'Abonats del Palau

Més que un abonament:
un compromís amb la cultura

Uneix-t'hi ara!

Biografies

Irene Mas, soprano

Nascuda a Palma, inicià la seva formació musical i escènica al Teatre Principal d'aquesta ciutat i, posteriorment, obtingué el grau superior de violí (Conservatori Superior de les Illes Balears), amb A. León Ara i J. Manuel Álvarez, i el grau superior de cant (Conservatori Superior del Liceu), amb Dolors Aldea, i rebent diverses mencions d'honor.

Ha estat guardonada en diversos concursos nacionals i internacionals, entre els quals destaquen el Premi Manuel Ausensi al Concurs Internacional de Música de les Corts, el Premi Mirna Lacambra-Escola d'Òpera de Sabadell, el segon premi *ex aequo* i el Premi Joventuts Musicals d'Espanya al concurs El Primer Palau, fet que li va permetre debutar amb un recital en solitari al Palau de la Música Catalana, així com el premi extraordinari de la Fundació de Música Ferrer-Salat al Concurs Internacional de Cant Tenor Viñas.

També ha estat distingida per diverses institucions: Beca Joves Promeses de la Fundació Ferrer-Salat, Beca d'Alta Especialització de la Fundació AIE, Acadèmia de Formació Professional de Jordi Savall, així com pel programa LIFE New Artists del LIFE Victoria i l'Acadèmia de la Schubertíada de Vilabertran.

Entre les seves aparicions operístiques destaquen els papers de Sophie (*Werther*, J. Massenet), i els personatges mozartians de Susanna (*Le nozze di Figaro*), Zerlina (*Don Giovanni*) i Despina (*Così fan tutte*), i els de Rossini: Giulia (*La scala di seta*) i Sofia (*Il signor Bruschino*), a més de Belinda (*Dido and Aeneas*, H. Purcell), la Música (*L'Orfeo*, C. Monteverdi) i Nella (*Gianni Schicchi*, Puccini). Paral·lelament, desenvolupa una intensa activitat en l'àmbit del lied, en què actua al costat de Malcolm Martineau, Valentina Pfister i Marc Serra.

La seva musicalitat i versatilitat vocal li han permès construir una trajectòria que abraça un repertori que va des de la música medieval fins a la música contemporània. Ha desenvolupat la seva activitat artística a Espanya, Alemanya, França, els Països Baixos, Croàcia, la República Txeca, Bulgària, Suïssa, Finlàndia, Irlanda, Anglaterra, Itàlia, Mèxic, Colòmbia, l'Índia i Corea. Entre els seus enregistraments discogràfics destaca *Missa criolla* d'Ariel Ramírez, al costat de la Kammerorchester de Zúric per a Deutsche Grammophon, així com un gran nombre d'enregistraments per a Lauda Musica i Alia Vox.

Ha estat artista resident del LIFE Victoria i cal destacar també el seu debut a l'Oxford Lieder Festival i al Gran Teatre del Liceu amb *L'incoronazione di Poppea* de C. Monteverdi. La temporada passada també va debutar al Teatro Mayor de Bogotá amb *La Grande Chapelle*, al Croatian National Theatre amb *La serva padrona*, a l'Auditorio Nacional de Madrid amb *El Messies* de Händel i al Teatro Arriaga de Bilbao al costat de Malcolm Martineau.

Marc Serra, piano

Marc Serra és un pianista de Porqueres que combina la seva carrera com a solista amb una intensa activitat dins del món del lied. Descrit com un músic que *“sembla tenir una relació primària, respectuosa i íntima amb la música, com si l’entengués des del còrtex i li insuflés vida”* («Núvol»), ha estat elogiat per la seva atenció absoluta al timbre i la seva sensibilitat per evocar matisos sonors, com apunta la «Revista Musical Catalana», que el qualifica de *“subtil, dolç i tendre”*.

Marc va debutar com a solista als 16 anys a l’Auditori Palau de Congressos de Girona, interpretant amb l’Orquestra del Conservatori Isaac Albéniz sota la batuta de Lluís Caballeria. Al llarg de la seva carrera, ha estat guardonat en nombrosos concursos nacionals i internacionals. El 2017 va debutar al Palau de la Música dins del marc de El Primer Palau i ha realitzat concerts per Espanya i Suïssa en sales destacades com

L’Auditori de Barcelona i la Grosser Saal de la Hochschule für Musik Basel, així com en festivals com Nits de Clàssica i Jalgi! Voz Festival de Vitòria.

Com a pianista de lied, ha tingut l’oportunitat de debutar en festivals de renom, com la Schubertiada de Vilabertran, Toronto Summer Music, l’Oxford Lieder Festival i el LIFE Victoria de Barcelona, tocant en sales com l’Auditori de Barcelona i el Palau de la Música, també ha estat pianista col·laborador del Màster de Lied Victòria de los Ángeles a l’ESMuC.

Els seus estudis de piano els va realitzar a Barcelona amb Maria Jesús Crespo i a Basilea amb Claudio Martínez Mehner. A més, ha aprofundit en el món del lied amb Francisco Poyato i Anton Kernjak, rebent consell de mestres com Luiz de Moura Castro, Ferenc Rados, Hartmut Höll i Wolfram Rieger.

Marc ha estat becat per la Fundació Güell (2015) i la Fundació Victòria de los Ángeles, amb qui ha col·laborat en la gravació del CD *Pau i Victòria*.

Actualment exerceix com a professor i correpetidor a la Escuela Superior de Música Reina Sofía a la càtedra de cant de Juliane Banse, al Conservatori Superior del Liceu i al Conservatori de Badalona.

El gener de 2025 debutà al Carnegie Hall de Nova York dins del programa SongStudio de Renée Fleming.

Textos

Edvard Grieg (1843-1907)

*Sechs Lieder, op. 48** – Sis cançons

Gruß

Text de Heinrich Heine (1797-1856)

Leise zieht durch mein Gemüt
Liebliches Geläute,
Klinge, kleines Frühlingslied,
Kling hinaus ins Weite.

Zieh hinaus bis an das Haus,
Wo die Veilchen sprießen,
Wenn du eine Rose schaust,
Sag, ich laß sie grüßen.

Dereinst, Gedankemein

Text de Cristóbal de Castillejos, traducció a
l'alemany d'Emanuel Geibel (1815-1884)

Dereinst, dereinst,
Gedenke mein,
Wirst ruhig sein.

Läßt Liebesglut
Dich still nicht werden:
In kühler Erden,
Da schläfst du gut;
Dort ohne Liebe
Und ohne Pein
Wirst ruhig sein.

Salutació

*Mou-te dolçament per la meva ànima,
repic gentil,
sona, petita cançó de primavera,
sona cap a la llunyania.*

*Arriba't fins a la casa
on creixen les violetes,
i quan vegis una rosa
digues-li que la saludo.*

Algun dia, pensaments meus

*Algun dia, algun dia,
pensaments meus,
us haureu calmat.*

*Si l'ardor amorosa
encara no s'ha encalmat,
en la terra freda
hi dormiràs bé;
allà sense amor
i sense penes
descansaràs tranquil.*

Was du im Leben
Nicht hast gefunden,
Wenn es entschwunden,
Wird dir's gegeben.
Dann ohne Wunden
Und ohne Pein
Wirst ruhig sein.

*El que en la vida
no has trobat,
quan s'hagi esvaït,
et serà donat.
Sense ferides,
i sense penes
descansaràs tranquil.*

Lauf der Welt

Text de Kudwig Uhland (1787-1862)

An jedem Abend geh' ich aus
Hinauf den Wiesensteg.
Sie schaut aus ihrem Gartenhaus,
Es steht hart am Weg.
Wir haben uns noch nie bestellt,
Es ist nur so der Lauf der Welt.

Decurs del món

*Cada vespre surto enfora
i pujo fins a la prada.
Ella mira des del seu pavelló,
que s'aixeca ferm en el camí.
Encara no ens hem mai citat,
només és així el decurs del món.*

Ich weiß nicht, wie es so geschah,
Seit lange küss' ich sie,
Ich bitte nicht, sie sagt nicht: ja!
Doch sagt sie: nein! auch nie.
Wenn Lippe gern auf Lippe ruht,
Wir hindern's nicht, uns dünkt es
gut.

*No sé com succeí,
fa temps que la beso,
ni ho demano ni em diu: sí!,
però tampoc mai em diu no!
Quan els llavis reposen contents en els
llavis,
no ho amaguem, ens agrada.*

Das Lüftchen mit der Rose spielt,
Es fragt nicht: hast mich lieb?
Das Röschen sich am Taue kühlt,
Es sagt nicht lange: gib!
Ich liebe sie, sie liebet mich,
Doch keines sagt: ich liebe dich!

*Les brises juguen amb la rosa,
no es pregunta: m'estimes?
La roseta es refreda amb la rosada,
ja no es diu més: entrega't!
Jo l'estimo, ella m'estima,
però ningú no diu: t'estimo!*

Die verschwiegene Nachtigall

Text de Walter von der Vogelweide (1170-
1230)

El rossinyol discret

Unter den Linden,
An der Haide,
Wo ich mit meinem Trauten saß,
Da mögt ihr finden,
Wie wir beide
Die Blumen brachen und das Gras.
Vor dem Wald mit süßem Schall,
Tandaradei!
Sang im Tal die Nachtigall.

Ich kam gegangen
Zu der Aue,
Mein Liebster kam vor mir dahin.
Ich ward empfangen
Als hehre Fraue,
Daß ich noch immer selig bin.
Ob er mir auch Küsse bot?
Tandaradei!
Seht, wie ist mein Mund so rot!

Wie ich da ruhte,
Wüßt' es einer,
Behüte Gott, ich schämte mich.
Wie mich der Gute
Herzte, keiner
Erfahre das als er und ich –
Und ein kleines Vögelein,
Tandaradei!
Das wird wohl verschwiegen sein.

Zur Rosenzeit

Text de Johann Wolfgang von Goethe

Ihr verblühet, süße Rosen,
Meine Liebe trug euch nicht;
Blühtet, ach! dem Hoffnungslosen,
Dem der Gram die Seele bricht!

*Sota el til·ler,
a la prada,
on seia amb el meu estimat,
podreu veure
on nosaltres dos
collirem flors i herba.
Davant del bosc amb un cant dolç,
Tandaradai!
cantava el rossinyol a la vall.*

*Vaig arribar
a la prada,
l'estimat ja havia arribat.
Vaig ésser rebuda
com una dona excelsa,
que encara soc sempre feliç.
Si m'oferí també un bes?
Tandaradai!
Mireu, que vermella està la meva boca!*

*Com vaig reposar allà,
si algú ho sabés,
valgui'm Déu, m'avergonyiria.
Com m'abraçà
el bé, ningú
no ho sap més que ell i jo...
i un petit ocellet,
Tandaradai!
que serà molt discret.*

A l'època de les roses

*Floriu, dolces roses,
i no us porta el meu amor;
floriu, ai!, per al desesperat,
amb l'ànima trencada per l'aflicció!*

Jener Tage denk' ich trauernd,
Als ich, Engel, an dir hing,
Auf das erste Knöspchen lauernd
Früh zu meinem Gartenging.

Alle Blüten, alle Früchte
Noch zu deinen Füßen trug
Und vor deinem Angesichte
Hoffnung in dem Herzen schlug.

Ein Traum

Text de Friedrich von Bodenstedt (1819-
1892)

Mir träumte einst ein schöner Traum:
Mich liebte eine blonde Maid;
Es war am grünen Waldesraum,
Es war zur warmen Frühlingszeit:

Die Knospe sprang, der Waldbach
schwoll,
Fern aus dem Dorfe scholl Geläut –
Wir waren ganzer Wonne voll,
Versunken ganz in Seligkeit.

Und schöner noch als einst der
Traum
Begab es sich in Wirklichkeit –
Es war am grünen Waldesraum,
Es war zur warmen Frühlingszeit:

Der Waldbach schwoll, die Knospe
sprang,
Geläute scholl vom Dorfe her –
Ich hielt dich fest, ich hielt dich lang
Und lasse dich nun nimmermehr!

*Penso entristit en aquells dies
quan jo, àngel, estava aferrat a tu,
i esperàvem que la primera poncella
arribés de matinada al meu jardí.*

*Totes les flors, totes les fruites
les dipositava jo als teus peus,
i en veure la teva cara
l'esperança envaïa el meu cor.*

Un somni

*Vaig somniar una vegada un bell somni:
una noia rossa m'estimava;
era en la volta verda del bosc,
era en el càlid temps primaveral:*

*les poncelles brotaven, el rierol s'inflava,
arribaven repics llunyans des del
poble...
estàvem plens de felicitat,
submergits del tot en la beatitud.*

*I encara més bell que aquell somni
succeí en la realitat...
fou en la volta verda del bosc,
fou en el càlid temps primaveral.*

*El rierol s'inflà, les poncelles brotaren,
arribaren repics des del poble...
et vaig abraçar fermament, molta
estona,
i mai més no et vaig deixar!*

O frühlingsgrüner Waldesraum!
Du lebst in mir durch alle Zeit –
Dort ward die Wirklichkeit zum
Traum,
Dort ward der Traum zur
Wirklichkeit!

*Oh, volta del bosc de verd primaveral!
Vius en mi en tot moment...
Allà la realitat fou un somni,
allà el somni es feu realitat!*

* Traduccions de Manuel Capdevila i Font

Felix Mendelssohn (1809-1847)

Nachtlied, op. 71 núm. 6 – Cançó nocturna

Text de Joseph von Eichendorff (1788-1857)

Vergangen ist der lichte Tag;
Von ferne kommt der Glocken
Schlag.
So reist die Zeit die ganze Nacht,
Nimmt manchen mit, der's nicht
gedacht.

*Ja ha fugit la llum del dia;
les campanes repiquen en la llunyania.
El temps viatja durant tota la nit
emportant-se ànimes inconscients.*

Wo ist nun hin die bunte Lust,
Des Freundes Trost und treue Brust,
Der Liebsten süßer Augenschein?
Will keiner mit mir munter sein?

*On és ara la rauxa i la joia,
l'abraçada reconfortant d'un bon amic,
la dolça mirada dels ulls estimats?
Ningú es quedarà despert amb mi?*

Frisch auf denn, liebe Nachtigall,
Du Wasserfall mit hellem Schall!
Gott loben wollen wir vereint,
Bis daß der lichte Morgen scheint!

*Torna a començar, estimat rossinyol,
la teva cascada de so brillant!
Junts resarem a Déu
fins que la llum del matí torni a venir!*

Die Liebende schreibt, op. 86 núm. 3 – L'estimada escriu

Text de Rainer Maria Rilke

Ein Blick von deinen Augen in die
meinen,
Ein Kuß von deinem Mund auf
meinem Munde,
Wer davon hat, wie ich, gewisse
Kunde,
Mag dem was anders wohler freulich
scheinen?

Entfernt von dir, entfremdet von den
Meinen,
Führ' ich stets die Gedanken in die
Runde,
Und immer treffen sie auf jene
Stunde,
Die einzige: da fang' ich an zu
weinen.

Die Thräne trocknet wieder
unversehens:
Er liebt ja, denk' ich, her in diese
Stille,
Und solltest du nicht in die Ferne
reichen?

Vernimm das Lispeln dieses
Liebewehens;
Mein einzig Glück auf Erden ist dein
Wille,
Dein freundlicher zu mir; gib mir ein
Zeichen!

*Una mirada dels teus ulls dins dels
meus,
un petó de la teva boca sobre la meva;
qui n'ha tingut, com jo, la certesa,
difícilment podrà trobar plaer en cap
altra cosa.*

*Lluny de tu, allunyada també dels
meus,
faig voltar incessantment els meus
pensaments,
i sempre tornen a aquella hora,
l'única, i aleshores començo a plorar.*

*Però les llàgrimes s'eixuguen tot seguit:
"Ell m'estima", penso en aquest silenci;
i no hauria el teu amor d'arribar fins a
la llunyania?*

*Escolta el murmuri d'aquest dolor
d'amor;
l'única felicitat que tinc en aquest món
és la teva voluntat,
la teva bondat envers mi. Dona'm un
senyal!*

Reynaldo Hahn (1874-1947)

Offrande – Ofrena

Text de Paul Verlaine (1844-1896)

Voici des fruits, des fleurs, des
feuilles et des branches
Et puis voici mon cœur qui ne bat
que pour vous.
Ne le déchirez pas avec vos deux
mains blanches
Et qu'à vos yeux si beaux l'humble
présent soit doux.

J'arrive tout couvert encore de rosée
Que le vent du matin vient glacer à
mon front.
Souffrez que ma fatigue, à vos pieds
reposée,
Rêve des chers instants qui la
délasseront.

Sur votre jeune sein laissez rouler ma
tête
Toute sonore encore de vos derniers
baisers ;
Laissez-la s'apaiser de la bonne
tempête,
Et que je dorme un peu puisque vous
reposez.

*Aquí teniu fruits, flors, fulles i branques,
i també el meu cor, que només batega per
vós.*

*No l'esquinceu amb les vostres mans
blanques,
i que aquest humil present sigui dolç als
vostres bells ulls.*

*Arribo encara cobert de rosada,
que el vent del matí ha glaçat al meu
front.
Permeteu que el meu cansament, reposat
als vostres peus,
somni d'instant estimats que li
retornaran el descans.*

*Deixeu que el meu cap reposi sobre el
vostre jove pit,
encara ressonant dels vostres darrers
petons;
deixeu que s'assereni després de la dolça
tempesta,
i que dormi una estona, ja que vós
reposeu.*

Quand la nuit n'est pas étoilée – Quan la nit no és estrellada

Text de Victor Hugo (1802-1885)

Quand la nuit n'est pas étoilée
Viens te bercer aux flots des mers;
Comme la mort, elle est voilée,
Comme la vie, ils sont amers.

*Quan la nit no és estrellada,
vine a gronxar-te sobre les ones del mar;
com la mort, la nit és velada;
com la vida, les ones són amargues.*

L'ombre et l'abîme ont un mystère
Que nul mortel ne pénétra;
C'est Dieu qui leur dit de se taire
Jusqu'au jour où tout parlera!

*L'ombra i l'abisme amaguen un misteri
que cap mortal no ha penetrat mai.
És Déu qui els ha manat callar
fins al dia que tot parlarà.*

D'autres yeux de ces flots sans
nombre
Ont vainement cherché le fond!
D'autres yeux se sont emplis
d'ombre
À contempler ce ciel profond!

*Altres ulls d'aquestes ones innombrables
n'han cercat vanament el fons:
i d'altres s'han omplert d'ombra
per contemplar aquest cel profund.*

Toi, demande au monde nocturne
De la paix pour ton cœur désert!
Demande une goutte à cette urne!
Demande un chant à ce concert!

*Tu, demana al món nocturn
pau per al teu cor desert!
Demana una gota a aquesta urna!
Demana un cant a aquest concert!*

Plane au-dessus des autres femmes,
Et laisse errer tes yeux si beaux
Entre le ciel où sont les âmes
Et la terre où sont des tombeaux!

*Eleva't per damunt de les altres dones
i deixa errar els teus ulls tan bells
entre el cel on hi ha les ànimes
i la terra on hi ha les tombes!*

L'enamourée - L' enamorada

Text de Théodore Faullin de Banville (1823-1891)

Ils se disent, ma colombe,
Que tu rêves, morte encore,
Sous la pierre d'une tombe :
Mais pour l'âme qui t'adore,
Tu t'éveilles ranimée,
Ô pensive bien-aimée !

*Diuen, coloma meva,
que encara somies, morta,
sota la llosa d'una tomba;
però, per a l'ànima que t'adora,
et despertes, retornada a la vida,
oh estimada pensívola!*

Par les blanches nuits d'étoiles,
Dans la brise qui murmure,
Je caresse tes longs voiles,
Ta mouvante chevelure,
Et tes ailes demi-closes
Qui voltigent sur les roses !

Ô délices ! je respire
Tes divines tresses blondes !
Ta voix pure, cette lyre,
Suit la vague sur les ondes,
Et, suave, les effleure,
Comme un cygne qui se pleure !

*En les blanques nits estelades,
dins la brisa que mormola,
acarono els teus llargs vels,
la teva cabellera ondulant,
i les teves ales mig closes,
que voleien damunt les roses.*

*Oh, quina delícia! Respiro
les teves divines trenes rosses!
La teva veu pura, aquesta lira,
acompanya l'onada damunt les aigües,
i suaument les frega,
com un cigne que plora la seva pena.*

À Chloris

Text de Théophile de Viau (1590-1626)

S'il est vrai, Chloris, que tu m'aimes,
Mais j'entends, que tu m'aimes bien,
Je ne crois point que les rois mêmes
Aient un bonheur pareil au mien.

Que la mort serait importune
À venir changer ma fortune
Pour la félicité des cieux!

Tout ce qu'on dit de l'ambrosie
Ne touche point ma fantaisie
Au prix des grâces de tes yeux.

*Si és cert, Cloris, que m'estimes,
—i penso que m'estimes de debò—,
no crec que ni els propis reis
tinguin una felicitat com la meva.*

*Que inoportuna seria la mort
si vingués a canviar la meva fortuna
per la felicitat del cel!*

*Tot el que s'explica de l'ambrosia
no em captiva gens
comparat amb la gràcia dels teus ulls.*

Marian Márquez (1978)

Cançons i Proverbis (selecció)

Text de Joan Salvat-Papasseit (1894-1924)

Proverbi

(fragment del poema «Proverbi», forma part del llibre pòstum *Óssa Menor*)

Si escoltes el teu fons seràs content de viure:
hi ha marge per fer el bé
hi ha marge per fer el mal
-si la rancúnia et mou et vagarà d'occiure
però el bo és com el somris de l'aigua a la canal.

Jo et robaria un bes

(fragment del poema «Per Sant Joan», inclòs al llibre *La gesta dels estels*)

Per Sant Joan, amiga, te'n faria retret
si és cas que no venies al festeig que tindrem.

Cada noia fadrina demanarà un promès,
l'algàbrega i la ruda voldran llum dels estels.
Sentiràs com s'esberlen de claror els fanalets.
Farem focs d'artifici com no es veu en els cels
perquè caiguin estrelles
i en bombes de paper
pugin de nou enlaire enduent-se'n els prec
-i el teu
si t'atreves
que és un prec que conec.
Tu els clavells regaries. Jo et robaria un bes.

Proverbi II

(poema del llibre pòstum *Óssa Menor*)

Així la rosa enduta pel torrent,
així l'espurna de mimosa al vent,
la teva vida, sota el firmament.

Madrigal

(fragment del poema «Plovia a la vinya», inclòs al llibre *El poema de la rosa als llavis*)

Plovia a la vinya
i el raïm madur
de l'aigua es polia i era negre i dur:
quan el sol sortia
dos gotims diria que eren els teus ulls

Eduard Toldrà (1895-1962)

A l'Ombra del Lledoner

Text de Tomàs Garcés (1901-1993)

A l'ombra del lledoner

A l'ombra del lledoner
una fadrineta plora.
La tarda mor dalt del cim
i llisca per la rossola,
l'esfilagarsen els brucs,
la tenebra se l'emporta.
La noia plora d'enyor:
el lledoner no fa ombra.
Fadrina, l'amor és lluny;
enllà, la carena fosca.

Si passava un cavaller...
Du el cavall blanc de la brida.
L'arbre li dona repòs,
l'oratge, manyac, arriba.
Al cel la llum de l'estel
és la rosada del dia.
—Cavaller, l'amor és lluny;
amb l'ombra i el cant fugia.
—Fadrina, l'amor és lluny;
per l'ampla plana camina.

La nit sospira, la nit,
el bosc, la riera clara.

Les branques del lledoner
són fines i despullades;
fulla i ocell n'han fugit,
però hi crema l'estelada.

Les branques del lledoner
són fines i despullades;
–Fadrina, l'amor és lluny;
demana'l a punta d'alba,
quan l'ombra del lledoner
s'allargui com un miracle.

Cançó de comiat

Adeu, galant terra, adeu!
Adeu-siau, vinya verda,
flor seca del caminal
lledoner de bona ombreta.
Ja no m'assec al pedrís
ni me bressa la riera.
Adeu, galant terra, adeu.

Les lloses d'aquell bancal
són ombrejades i fresques.
Els lledoners de la font
han tret una fulla tendra
i els ceps faran bon raïm
quan els oregi el setembre.
Adeu, galant terra, adeu.

Els ceps faran bon raïm
i llum viva les estrelles.
Vindran les nits de l'estiu,
la mar quieta i estesa
llambrant sota el cop dels remes,

tallada per la carena.
Adeu, galant terra, adeu.

Vindran les nits de l'estiu,
la tardô i la primavera,
les boires que baixa el cim,
el crit de les orenetes.
I sempre el respir del mar
i el batec de les estrelles.
Adeu, galant terra, adeu.

Adeu, muntanya, pedrís,
paret blanca de l'església,
aigua clara de la font,
plata de les oliveres,
olor mullada dels horts,
estrella, riera, vela.
Adeu, galant terra, adeu.

Cançó de grumet

Adeu, turons de Marsella,
ja se'n van els mariners.
Tot just hem hissat la vela
es gira un oratge fresc.
Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens du romaní l'oreig.
Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
“no hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera”.

Infla't, vela; llisca, vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaita l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.

Timoner, potser sospires?
L'enyorança t'ha punxat?
El gallaret llengotej
i enjoia tota la nau.
Quin goig, cremant sobre els pals,
el gallaret de la festa:
“no hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera”.

Adeu, turons de Marsella!
Adeu, la noia i el pi!
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.
Si el vent xiula entre les cordes,
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera,
amorós, un llavi fi.
Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella:
“no hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera”.

Cançó de bressol

De bon matí se n'ha anat;
tot just despuntava el dia
i l'estrella de l'amor
era un brot de tarongina.
La rosada del matí
era un plor de pedres fines.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.
Apartarà els esbarzers
quan el punxin les espines.
Espines, feu-vos enllà;
vine, la menta florida.
Quan passa el seu cavall blanc

l'ocell tremola i refila.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.
La selva s'aclarirà,
que la lluna la il·lumina.
Sota la llum de la nit
l'herba florida fugia,
però els ulls del cavall blanc
en la fosca l'endevinen.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.
Dorm, infant, que el son és dolç
i l'oratjol hi convida.
Demà, de bon dematí,
ton pare serà a la llinda.
Que et trobi dintre el bressol
com una estrella adormida.
Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

La vida de la galera

La vida de la galera
és molt llarga de contar.
Els rems empenyen la barca
i el meu cor va sospirant.
Els sospirs que el meu cor feia
se me'ls enduia el mestral.
Amor, bé m'esperaríeu,
amor.

Ai, mestral, tu que tens ales,
porta-li el meu sospirar,
posa'l damunt els seus llavis
cansats de tant d'esperar.

El meu braç no es cansa encara,
el rem no s'atura mai.
Amor, bé m'esperaríeu,
amor.

El meu braç no el cansa l'ona
traïdora, ni el vent brau.
El rem talla l'aigua clara
com una espasa tallant
i de nit degota perles,
estrelles i diamants.
Amor, bé m'esperaríeu,
amor.

Les perles i les estrelles,
amor, per a vós seran.
Guardo les meves besades
pels vostres llavis cremants
i us enyora l'abraçada
ampla i forta del meu braç.
Amor, bé m'esperaríeu,
amor.

Amor, bé m'esperaríeu...
Digue-li ben baix, mestral.
Si duc al cor l'esperança
el mar es torna manyac;
els delfins salten i riuen
i hi ha una gavina al pal.
Amor, bé m'esperaríeu,
amor.

Els delfins salten i riuen
i hi ha una gavina al pal.
La vela sembla de plata,
em sento més lliure el braç.
La vida de la galera
ara és dolça de contar.

Amor, bé m'esperaríeu,
amor.

També et pot interessar...

Estiu al Palau

Dilluns, 10.08.26 – 20 h

Sala de Concerts

Emma Stratton, *piano*

R. Schumann: *Fantasia en Do major, op. 17*

S. Prokófiev: *Sonata núm. 2, en Re menor, op. 14*

F. Liszt: *Rhapsodie espagnole, S. 254*

Preu: 25 €

Mecenes d'Honor

Agrolimen⁷

GRUP
euromadi

^B Sabadell
Fundació

Damm
Fundació

FUNDACIÓ
Gandara

Fundació "la Caixa"

 Fundació
Grup Farmacèutic
Salvat

 Occident
Fundació

 Santander
Fundació

HAVAS

Ibercaja

isp
Inversiones y Servicios Publicitarios

 Limak

 Telefónica

The
NANDO
and ELSA
PERETTI
foundation

Mecenes Protectors

artyplan⁴

CATALONIA
HOTELS & RESORTS

camins.cat

 COL·LEGI DE
FARMACÈUTICS
DE BARCELONA

 CONTROL
GROUP

DES
Eventi y Spettacoli SL

 eurofragrance

exea
impact
The Puig Family
Foundation

EY
Shape the future
with confidence

 factorenergia

Fundació
FLUIDRA
Llegat Joan Planes

 Fundación
Dvesta

Fundación
Manuel Lao

 repsol
fundación

 GVC Gaesco

mesoestetic[®]

 MITSUBISHI
ELECTRIC
Changes for the Better

mov^{entia}

 Nestlé

 savills

SEIDOR

 VEOLIA

Mecenes col·laboradors

ac
marca Advancing
in Care

 aena
aerports
per a tu

BALOT
EVENTS
CATERING BARCELONA

CHRISTIE'S
INTERNATIONAL REAL ESTATE
BARCELONA

Deloitte.

endesa

 eurofirms
People first

 FC BARCELONA

GRAU
joleriagrau.com

REIG JOFRE

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués Marsiera Joiers – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Centre Odontològic Dígest – Colonial SFL – Femcat – Fundació Antoni Serra Santamans – Fundació Castell Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia – L'Illa Diagonal – Quadis – Saba – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión – Sesé – Soler Cabot

Benefactors d'Honor

Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarisas – María José Lavin Guitart – Marta Mora Raurich – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló – Manel Vallet Garriga

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Núria Basi Moré – Zacaries Benamiar – Lluís Carulla Font – Amb. Prof. Mark Dybul i Mr. Jason Claire – Joaquim Coello Brufau – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Víctor Font – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimeno – Juan Manuel Soler Pujol – Karin Zimmermann

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – Oriol Coll – Rolando Correa – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralte – Immaculada Juncosa – Pere Marcet i Anna Risa – Isaac Martín Salvà – Juan Molina-Martell Ramis – M. Victòria Moncunill i Cirera – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Olga Reglero Bragulat – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Manel Sarasa Serra – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequès i Callicó – Salvador Viñas Amat

El Palau de la Música Catalana agraeix també les donacions dels benefactors que volen restar en l'anonimat.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

